

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זיע"א

פרשת כי תבוא

כא' אלול תשפ"ב 1146

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	6:08	6:24	6:17	6:28
מוצאי שבת	7:19	7:21	7:20	7:20
רבנו תם	7:59	7:57	7:57	7:59

הילולא דצדיקיא

כא. רבי נסים כדורי חזן
מח"ס 'מעשה נסים'

כא. רבי יהונתן איבשיץ

כב. רבי אהרון אביחצירא

כב. רבי פנחס רבינוביץ, אב"ד קינצק

כג. רבי אורי השרף מסטרעליסק

כג רבי חיים יקותיאל בירדוגו
מח"ס 'דברי גבריאל'

כד. רבי ישראל מאיר הכהן מראדין

כד. רבי מנשה מטלוב סתהון
מח"ס 'פרחי שושנים'

כה. רבי מרדכי אליעזר סוזין

כה. רבי יחיאל מיכל, המגיד מזלאטשוב

כו. כ"ק מרן רבי חיים פינטו הראשון זיע"א

כו. רבי יצחק אלפיי
מח"ס קונטרס היחיאל

כז. רבי נתן אדלר, רבו של ה'חתם סופר'

כז. רבי כמוס נחיאסי, ראב"ד טריפולי

וכמי שכפאו שד. ומאחר ואין הוא רודף אחר ההנאות הגשמיות ואין ראשו תפוס בהבלי הזמן, הרי אדם רוחני שכזה בודאי שיחוש את שאגת האריה וירגיש את אימת הדין.

וזה לשון רבינו בחיי בענין מעלת ההסתפקות במועט ובגנות הרדיפה אחר המותרות: יעקב אבינו מבקש (בראשית כח, כ) "ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש" - זאת שאלת הצדיקים מאת השם. לא ישאלו המותרות רק הדבר ההכרחי בלבד שאי אפשר לו לאדם שיחיה בלעדיו, ובידוע כי נטיית האדם אחר בקשת המותרות הוא גורם לו מהומות רבות, ועל כן כל איש ירא את השם ראוי לו שיהיה שמח בחלקו ויסיתפק במועט, ושלא יתאוה המותרות וייטב ליבו ביראת השם הוא שאמר שלמה המלך ע"ה (משלי טו, טז) "טוב מעט ביראת ה' מאוצר רב ומהומה בו" ע"כ.

בימי חייו של מורי ורבי הגאון רבי חיים שמואל לופיאן זצוק"ל, זכיתי להיות מקורב אליו וללמוד מעט מהליכותיו המופלאות, בעיני ראיתי עד כמה היה מסתפק במועט בעיני העולם הזה וכל תאוותו היתה אך ורק לתורה הקדושה שעליה עמל כל ימי חייו. קשה להאמין שהיום בזרנו קיימים עדין בתים המתנהלים בפשטות שכזו, מספר כסאות רעועים סביב שולחן ישן וכמה כוסות וצלחות פשוטים היו כל הריהוט וכל הכלים שבבית. אך בני הבית היו מאושרים בחלקם בבחינת הכתוב (משלי יז, א) "טוב פת חרבה ושלום בה".

באחד הימים כשהבחנתי שמורי ורבי סובל קשות מכאבי שיניים ומייסורים ברגליו, התעניינתי בשלומו והוא השיב לי שמכיון שהוא כבר זקן, זהו דבר טבעי שגופו סובל ממכאובים שונים ומשונים. "ומדוע כבוד הרב אינו נוטל תרופה להרגעת הכאבים?" שאלתי בפליאה. "העיסוק בתורה הקדושה היא ההרגעה שלי - השיב לי מורי ורבי - כשאני יושב והוגה בתורה ועמל להבין סוגיא סבוכה - כל הכאבים שלי נשכחים ממני ואיני חש בהם כלל", כך ענה לי מורי ורבי כששלחו נסוכה על פניו.

כיצד זכה לגדלות כה נפלאה בתורה? בזכות שלא ביקש ליהנות מתענוגות העולם ולא השתמש בהם אלא כמי שכפאו שד רק כדי הצורך ותו לא, כל ימיו הסתפק במועט והיה די לו במה שיש לו כדי מחייתו.

ומי שמשתמש מענייני העולם הזה רק כדי הצורך רק כמי שכפאו 'שד' ממילא לא יהיה

'דש' את המצוות בעקביו כי התורה והמצוות הם העיקר אצלו. והוא האיש אשר זיכה לחוש את חרדת הימים הנוראים ולנצלם עד תום לחזרה בתשובה ולקרבה אל ה' יתברך.

יה רצון שזנכה כולנו לבא לפני ה' יתברך ביום ראש השנה עם תשובה ותפילה וצדקה שהם המעבירים את רוע הגזירה. והקב"ה ברוב רחמי יכתוב ויחתום אותנו לשנה טובה ומבורכת לחיים טובים ולשלום, אמן ואמן.

משכיר לדוד

הרודף אחר התענוגות לא יחוש באימת הדין

"אריה שאג מי לא יירא" (עמוס ג, ח) מובא בספרים הקדושים כי ר"ת של "אריה" הם אלול ר"ה יוה"כ הושענא רבה.

בדורות הקודמים יראה ופחד חיל ורעדה אחז בהם כשהגיע חודש אלול. שאגות ה"אריה" המיסו את הלבבות, וכולם כאחד התעוררו לחשוב חשבונו של עולם לסור מן הרע ולעשות טוב.

מדוע בימינו שאגת האריה אינה מחרידה? למה הלב שלנו נשאר אדיש ורדום למרות שידועים אנו שיום הדין קרב? מדוע לא נראה כל שינוי במהלך החיים של המוני ישראל בימים אלו? מדוע החיים השגרתיים הולכים ונמשכים אצלנו כרגיל כתמול שלשום?

כך שאל הרב יצחק בר זכאי שליט"א בביטאון 'יביע אומר', וכתב שהתשובה על כך כי המרוץ אחר ענייני העוה"ז והרדיפה אחר השגת התאוות, יש בהם כדי להשכיח מאיתנו את פחד יום הדין ולהעלים מקרבנו את שאגת האריה. אילו עצרנו לרגע ממרוץ החיים לחשוב חשבוננו של עולם להתבונן במאורעות השנה החולפת, ולשים שימת לב למצבנו הרוחני שלצערנו אינו מזהיר במיוחד, אין ספק שהיינו מצליחים ולו במעט לחוש את חרדת יום הדין כבדורות הקודמים ולהרגיש את שאגת האריה, ואז בהכרח שהיה חל בנו שינוי כל שהוא לטובה ע"כ תוכן דבריו.

ומדוע ליבנו נמשך אחר קנייני העוה"ז וההנאות המדומות המצויות בו, למה שלא ימשך הלב אחר התענוג הניחחי והאושר האמיתי הטמון בלימוד התורה ובקיום המצוות? על כך התשובה היא 'שאג' גימטריא 'דש', כלומר אמנם אנו מקיימים מצוות ולומדים תורה אבל לא מרגישים בהם לא עונג ולא אושר מפני שאנו דשים את המצוות בעקב, כלומר עושים אותם כלאחר יד וכמצות אנשים מלומדה ללא מחשבה וללא כוונת הלב רק כדי לצאת ידי חובה ותו לא. והמקיים מצוות באופן כזה שהוא דש אותם, בודאי שלא יחוש בהם לא תענוג ולא אושר כי הם לא למשא ולעול והוא מחפש כל הזדמנות שהיא שיוכל לסלק מעליו את העול הזה. וכשאין לאדם תענוג וסיפוק בקיום המצוות ובלימוד התורה, בהכרח שיחפש לו תענוג ואושר בענייני העוה"ז והוא ירדף אחריהם להשיגם עד שיתמלא די סיפוקו, ומי ששקוע בתאוות העולם והוא במרוץ אחר ההנאות בודאי שלא ירגיש לא באימת הדין הקרב ובא ולא בשאגת האריה כאמור לעיל.

לעומת זאת אדם שלא דש את מצוות ה' בעקביו והוא מקיים אותם בדחילו ורחימו ובהתלהבות גדולה, הרי אין ספק שהמצוות הללו מסבים לו קורת רוח ותענוג גדול, ומי שיש לו סיפוק ותענוג בקיום המצוות ובלימוד התורה שהוא תענוג נצחי בודאי שלא יתאוה לתענוגות עוה"ז, שהוא תענוג של הבל חולף ועובר כי מצא לו די סיפוקו בתורה. וגם כשיצטרך להשתמש בענייני העוה"ז, הוא יעשה זאת רק מתוך הכרח

דברי חכמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

כך צריכה להראות שמחה של מצוה

בשיחה שנשא הגה"צ רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל בפרשת כי תבוא, הקדים ושאל כיצד נהפכים להיות עבדי ה' ? הנה הכתוב אומר (דברים כח, מז): "תחת אשר לא עבדת את ה' א-להיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל". רש"י מפרש: "מרוב כל - בעוד שהיה לך כל טוב", אך האר"י הקדוש מפרש באופן אחר, שהפטוק בא להגדיר במילים "מרוב כל" - איזו שמחה צריכה שתהיה לנו בעת קיום מצווה. השמחה צריכה להיות כמו שמחה שיש לנו "מרוב כל"! פרוש: אם היה לבן אדם את כל הטוב שבעולם - הרי לא היה קץ לשמחתו. שמחתו היתה מרקיעת שחקים. זוהי השמחה שצריכה להיות לו בעת קיום מצווה! כך צריכה להראות שמחה של מצוה!

זוכרים את הפרסומות, של מפעל הפיס, שהתנוססו על האוטובוסים ועל לוחות המודעות: "הגרלת חמישים המיליון"? אנשים היו בהיסטריה. האם אפשר לתאר במילים את שמחתו של הזוכה המאושר שהתבשר שזכה בפרס הגדול?

סיפר המגיד: אני זוכר שנסעתי פעם עם נהג מונית בבני ברק, וראיתי עליו שהוא שרוי בשמחה גדולה, בהתרגשות מיוחדת, ראו עליו שעובר עליו משהו מיוחד. רציתי לשאול אותו אם יש לו איזושהי שמחה במשפחה, אך בטרם הספקתי לשאול, הוא כבר פתח את הפה מעצמו והתחיל לספר: "הסעתי אתמול את זה שזכה בפיס. הוא ביקש ממני שאקח אותו לבית מפעל הפיס בתל אביב. בתחילה לא האמנתי לו, אך לאט לאט אני מתחיל לקלוט שהסיפור נכון. כבוד הרב! מה אומר ומה אדבר - הוא אומר לי בהתרגשות - הוא ירד מהמונית בבית מפעל הפיס ואמר לי להמתין לו, וכעבור כמה דקות הוא חוזר למונית ומראה לי שיק על סך ארבעה עשר מיליון. היתה עליו חותמת גדולה של מפעל הפיס".

רבתי! לא היה שייך לעצור אותו. הוא דיבר בכזאת התרגשות, היה אפשר לשמוע את קצב פעימות הלב שלו. העיניים שלו נצצו. וכל זה למה? כי הוא הסיע אתמול את מי שזכה! ואם כן בקל וחומר ומה נהג מונית זה שלא זכה בכסף - כל כך שמח ומתרגש, זה שזכה במיליונים - על אחת כמה וכמה?

אומר האר"י הקדוש: כך צריכה להראות שמחה של מצווה! כשאנו זוכים לקיים מצוה, שומה עלינו להרגיש כאילו זכינו בזכייה הגדולה של הפיס, כאילו יש לנו את כל הטוב שבעולם! הנחנו היום תפילין - הרווחנו מיליונים! ברכנו בכת המזון - הרווחנו מיליונים! למדנו תורה - הרווחנו מיליונים! ובאמת האר"י העיד על עצמו שכל המעלות אליהן הגיע, וכל ההשגות שאותן השיג - היו בזכות שהיה שמח הרבה בשמחה של מצווה!

בכל תפילה, בכל ברכה, עלינו להרגיש שאנו מדברים עם המלך. כך נוכל לומר כל מילה בנחת, בשמחה! כל מצווה שמקיימים עלינו להרגיש שעושים אותה לכבוד השם יתברך! כך נוכל לעשות אותה בחשק, בהתלהבות ובשמחה! הרי לפנינו, הכנה לקראת יום הדין.

חז"ל אומרים במדרש (שיר השירים רבה, פרשה ב): "וימינו תחבקני - זו תפילה". בתפילה יכול אדם להרגיש "ואני תפילה", שכל כולו נסחף פנימה אל עומקה, אל מתיקותה, עד כדי שהוא מרגיש קרבת אלקים כל כך גדולה בבחינת "וימינו תחבקני".

כך הופך אדם לעבד ה', כך יכול הוא להיכנס לראש השנה ולקיים את ה"תמליכוני עליכם"! שמחה של מצווה.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

איני דר אלא במקום תורה

בשנת תשמ"ג כאשר ליוויתי את כ"ק אבא זיע"א למרוקו, כדי להשתטח על קברו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, עברנו בדרכנו דרך אחת הערים במרוקו.

בהגיענו למלאח (גטו) של אותה עיר, התחיל אבא לספר על הקהילה היהודית המפוארת שהייתה במקום בימי אביו זיע"א:

תחילה הוא תאר באוזני את החיים במקום מתוך פשטות וצמצום אך ביראת ה' גדולה, ולאחר שסיים לספר מסיפורי הקהילה והנהגותיה, נעצר אבא על מקומו וכדי לסכם את תיאוריו על בני המקום, אמר:

"בזכות חומות אלו של המלאח, אשר שמרו על הקהילה היהודית סגורה ומסוגרת בפני רוחות חיצוניות, ניצלו יהודים רבים מהתדרדרות רוחנית ומנישואי תערובת ר"ל".

כל יהודי צריך לשאוף לגור במקום תורה. כיון שלמקום מגוריו של האדם ישנה השפעה רבה מאוד על הרוחניות שלו ושל בני משפחתו. וכבר הובא המעשה במשנה במסכת אבות (ו, י).

"אמר רבי יוסי בן קסמא, פעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגע בי אדם אחד ונתן לי שלום, והחזרתי לו שלום, אמר לי: רבי, מאיזה מקום אתה, אמרתי לו: מעיר גדולה של חכמים ושל סופרים אני. אמר לי: רבי, רצונך שתדור עימנו במקומנו ואני אתן לך אלף אלפים דינרי זהב ואבנים טובות ומרגליות, אמרתי לו: אם אתה נותן לי כל כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות שבעולם, איני דר אלא במקום תורה. וכן כתוב בספר התהלים על ידי דוד מלך ישראל "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף" (תהלים קיט, עב).

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "קומי אורי". (ישעיה ס)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב.

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

קימה מכבדת וניכרת

הקימה לכבוד החכם צריכה להיות באופן שניכר שהוא קם לכבודו של החכם.

ולכן אם באותה שעה שהחכם נכנס לתוך ד' אמותיו, הוא זקוק לילך לדרכו, יישב

תחילה לאחר הקימה ואז ילך לדרכו.

א. מצות עשה מן התורה לקדש את השבת בכניסתו, שנאמר: "זכור את יום השבת לקדשו", כלומר, זכרוהו זכירת שבח וקידוש. ולגודל חשיבותה ומעלתה של זכירה זו, הצריכו לאומרה על היין.

ב. כמה דינים נאמרו בכוס הקידוש:

מצוה להדר לקדש על כוס יפה ומיוחדת ככוס כסף וכיוצא. אך מן הדין כל הכוסות כשרים, אפילו כוס חד פעמית מפלסטיק או נייר עבה.

הכוס תכיל לפחות רביעית יין (81 גרם) ולתחילה טוב שתכיל מעט יותר, שמוא ישפך מהיין ויחסר השיעור.

הכוס תהיה שלימה, לא סדוקה ולא פגומה אפילו בשפתה. וישים לב בעיקר בכוס זכוכית, שמצוי ששפתה נפגמת. וכן יקפיד שגם הבסיס של הכוס יהיה שלם. ובכל אופן אם אין לו כוס שלימה, יקדש אפילו בכוס שבורה.

יש להדיח [לשפשף] את הכוס במים מבפנים, וישטוף אותה מבחוץ. ואולם אם הכוס נקייה, מן הדין אינה צריכה שטיפה והדחה. על פי הקבלה, יש להדיח ולשוטפה קודם הקידוש, אפילו אם היא נקייה.

ג. על איזה יין מקדשים?

מצוה לכתחילה לקדש על יין אדום. ואם יש לו יין לבן ומעט יין אדום, יערב מהיין האדום בלבן אפילו בשבת, ואין בזה איסור צובע.

יין מגולה [שהיה רוב הלילה ללא כיסוי] - אין לקדש עליו לכתחילה. אך אם אין לו יין אחר, מקדש עליו. ויין מגולה במקרה או בארון, אינו נחשב מגולה.

יין שרובו מים - ברכתו "שהכל נהיה בדברו". ואם לא השיג יין אחר, יקדש על הפת.

יין מפוסטר [מבושל] - ברכתו הגפן, ומקדשים עליו לכתחילה.

מיין ענבים ופנטזיה [יין מוגז] - מקדשים עליהם לכתחילה.

ד. מחלל שבת בפרהסיא [דהיינו בגלוי, בפני עשרה יהודים] - שמזג יין שאינו מפוסטר, נאסר היין שבכוס בשתיה ואסור לקדש עליו. וכן אם נגע ביין או שתה ממנו, נאסר היין.

ה. המזמין לביתו אורחים מחללי שבת לשתתם בשלחן השבת, יביא יין מפוסטר שאין בו איסור מגע. ואם לא השיג, ישים לב שלא ימזגו הם את היין. ומכל מקום אם אינם מחללי שבת, רק שעדיין לא שומרים את כל המצוות, אין איסור במגעם.

ו. אפיקורוס - מי שאינו מאמין בדברי חכמנו זכרונם לברכה, אף שהוא שומר שבת ומתפלל, הרי הוא אפיקורוס, ואסר את היין במגעו כיון נסך.

הידודי הפרשה

הידודים לפרשת כי תבוא

1. האם ניתן לערוך קידוש על כוס חד פעמית?

2. בזכות מה זכה האר"י הקדוש להגיע למעלתו הגבוהה?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הדרך לזכות לברכת ה'

"ואלה יעמדו על הקללה בהר עיבל ראובן גד ואשר וזבולון דן ונפתלי" (דברים כז, יג)

האור החיים הקדוש זיע"א אומר, שכאשר בני ישראל שמעו את צ"ח הקללות שנאמרו על הר עיבל, נתמלאו הם פחד גדול מה יהא עליהם, ובאו אל משה וביקשו לדעת מה יהא עימם. השיב להם משה, אם הינכם ממשיכים לחיות ולהתקיים על אף שהמרתם את פי ה' פעם אחר פעם, חזקה עליכם שלא תאבדו מן העולם שהרי 'נצח ישראל לא ישקר' (שמואל א'; טו, כט).

ויש להקשות, מדוע בני ישראל התעוררו לשאול שאלה זו רק לאחר מעמד הברכה והקללה האמור בפרשת כי תבוא, לכאורה היה להם לשאול שאלה זו כבר לאחר ששמעו את הקללות האמורות בפרשת בחוקותי.

משיב האור החיים הקדוש, שקיים הבדל בין אדם המתקלל באופן יחידי לבין אדם המתקלל כאחד מתוך הרבים.

כאשר אדם מתקלל לבדו, הוא חש שלקללה יש תוקף חזק ומשמעות, מה שאין כשהקללה היא לרבים, כל אדם חש שהקללה אינה חלה עליו באופן אישי אלא על כולם בבחינת 'צרת רבים'. בפרשת כי תבוא במעמד הברכה והקללה משה אמר לפנייהם את הקללות העלולות לחול על כל יחיד יחיד ולכן באו לידי פחד גדול, אך בפרשת בחוקותי הקללות היו על הכלל כולו ולכן בני ישראל לא באו לידי פחד גדול.

אולם עדיין קשה, משום מה משה הרגיע את בני ישראל והסיר מהם את הפחד מן הקללות הפרטיות. הרי ראוי היה למשה לחזק את פחדם של ישראל ולהראות להם שאכן יש להם לחשוש מהליכה בדרך הרעה אשר סופה קללה גדולה. ואכן מצינו שהקללות התקיימו אחת לאחת, אם כן פחדם של בני ישראל היה ראוי ומוצדק ומה טעם צינן משה את פחדם.

ונראה לבאר, משה רבנו לא ביקש להסיר את פחדם של בני ישראל, אלא ביקש לנחמם בכך שישנה דרך לתשובה ולכפרה, ובזמן שאדם שב על מעשיו הרעים, הקב"ה שהוא בעל הרחמים מקבל את תשובתו ושב מחרון אפו. צ"ח הקללות עולות כמילה 'חץ', ללמד שבזמן שבני ישראל שבים בתשובה, הקב"ה לוקח את הקללות ושולח אותן כחץ על הגויים.

כמו כן צ"ח עולה בגימטריא כנגד המילה 'סלח', היינו שהיות והקב"ה הוא בעל מחילה וסליחה, בכוח סליחתו הוא מבטל את הקללות מעל בני ישראל.

אולם ברור הוא שבכדי שהקב"ה יסלח לבני ישראל וישא את חטאתם, עליהם לשוב בתשובה שלימה לפניו, ורק על ידי תשובתם יוכלו הם לבטל את הקללות מעליהם ואף להופכן לטובה ולברכה.

משירי כנסת הגדולה

כ"ק מרן רבי חיים פינטו זיע"א

אורו הזך והטהור של הנר המערבי, הצדיק המקובל הקדוש כ"ק רבינו חיים פינטו הגדול זיע"א, יצא לתהילה בכל קצו ארץ כבר מימי בחרותו, כשתפס והנהיג לעצמו חיי תורה וקדושה אותם ראה וקיבל בבית אבותיו הקדושים זיע"א. הוא התפרסם בקרב קהילות היהודים בכל ערי מרוקו, וגם הנכרים כיבדו אותו עד מאד, והתייחסו אליו כאיש קדוש פועל ישועות.

ברכותיו של הצדיק שיצאו מפיו הטהור, חוללו ניסים וישועות בבחינת 'צדיק גזור והקדוש ברוך הוא מקיים', ניסים וישועות שיהודים רבים זוכים לראות גם בימינו אנו כאשר עולים לציונו הקדוש ומעתירים בתפילה לפני אבינו שבשמים שיפקוד אותם בדבר ישועה בזכות הצדיק המלומד בניסים מרן רבי חיים פינטו זיע"א.

זכינו לשמוע מפיו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, בכמה הזדמנויות על כוחו הגדול של הצדיק כ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, ביום ההילולא שלו. 'ניסים ומופתים, ישועות והצלחות נשגבות רואים במוחש אצל כל היהודים שבאים להסתופף בציונו של הצדיק, ולכל אלו שמתפללים ומבקשים ברכה בזכות כח תורתו וקדושתו של רבי חיים פינטו זיע"א.

בהילולא רואים את גודל התמימות של כל הבאים. מחד גיסא באים לכאן אנשים מלומדים, מכובדים, אשר לרוב חייהם מלאים בגשמיים. אבל מאידך גיסא, בבואם אל הקבר הכל הופך לרוחניות. ליד הקבר הם מתבטלים לגמרי והופכים לאנשים אחרים. סימן הוא כי בשורשים הם טובים והגונים".

"כשאדם עומד למול הקבר, ורואה את הקברים, יודע הוא כי זה סוף כל אדם, ואז כל כולו מתפשט מהגשמיים והופך כולו לרוחניות. ואחר ככלות הכל, כשההילולא מסתיימת, וכל אחד חוזר לו לביתו, הולך הוא מכאן עם רגש רוחני ועם התעלות בקודש".

"יצר הרע מתחיל כעת את עבודתו, ומנסה להשכיח את כל הרוחניות שהשיג בהילולא. ואין הדבר תלוי עכשיו אלא בנו, שאנו מחויבים לנצחו, בחינת מה שנאמר בפרשת השבוע שקראנו "כי תצא למלחמה על אויבך ושבית שבי". רוצה לומר, להשתדל לשבות אותו קודם שישבה אותך. ורק על ידי תורה אפשר בקלות לנצח את היצר הרע. ואותו יצר הרע יודע את זה, ולכן הוא מנסה שוב ושוב להכשיל את האדם".

"הוא שאומר הכתוב "ושבית שבי", שהמלחמה צריכה להיות תמידית, שכל הזמן צריך לשבות ממנו, ולא רק דקה אחת ותו לא. והיצר הרע יודע שיבוא זמן והתעלות תכבה, לאחר כמה ימים ימנע האושר הרוחני, ואז הוא מחכה לשעת הכושר. משום כן על האדם תמיד להתעלות, ותמיד להחזיק אצלו את מה שקיבל ברוחניות בהילולא של הצדיק".

"אותה קדושה, אותה קיבל כל אחד ליד קברו של הצדיק ביום ההילולא, ובפרט לאחר כמה ימים של התעלות בתורה ובמצוות, ובשמיעת סיפורי צדיקים - אותה קדושה צריכה להישאר אצל האדם לתמיד, מתוך חמימות והתלהבות. ויוסיף עליה מיום ליום בבחינת אש תמיד תוקד בו לא תכבה".

"אמנם קשה הדבר, ולזה צריך הרבה סייעתא דשמיא, כי ללא סייעתא דשמיא אי אפשר להתגבר על היצר המנסה להכשיל את האדם. לכן נאמר "ונתנו ה' א-להיך בידך", על ידי סייעתא דשמיא מאת השם יתברך תישאר כל הקדושה אצל האדם, והוא ימשיך כל ימיו בהתעלות ורוחניות".

בשבוע שבו אנו משרטטים קוים לזכרו של הצדיק,

שהה מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א במונטריאול, ובקבלת הקהל כנס ר' שמעון, יהודי נשוא פנים שהתגורר במוגאדור, אשר הבת מארחת את מו"ר שליט"א ופמלייתו, ומכבדת את כ"ק אבותיו הצדיקים נ"ע.

לבקשת מו"ר שליט"א שיספר לו דבר מה על אבותיו הקדושים זיע"א, השיב כי איננו זוכר דבר מאותם הימים, אך הוא ביקש לספר על נס שנעשה לו בזכות רבי חיים פינטו זיע"א:

מזה כבר שנים, כך סיפר, שהכליות אינן מתפקדות כראוי והוא סובל מסכנת חיים ממשית. הישועה למחלתו תגיע כאשר שתלילו לו כליה חדשה בגופו, אך עד כה לא מצאו כליה שתתאים לגופו ולבנתים הוא מטופל בדיאליזה.

שנה שעברה, הוסיף בהתרגשות "אמרת לי, שבזכות רבי חיים פינטו, בעוד כמה ימים יהיו לך ניסים ונפלאות. ימצאו לך כליות מתאימות לגוף שלך, בזכות זה שהבת שלך מכבדת את אבותיי הק' הצדיקים. ובאמת שלשה ימים לאחר הברכה, התקשרו אלי מהבית חולים והודיעו לי להגיע דחוף לניתוח, משום שמצאו כליות שמתאימות לי (שלא בדרך הטבע). את הכליות השתילו לי, וברוך ה' כפי שהרב יודע זה כבר שנה שאני חי ומתפקד בבריאות. וזהו הנס הגדול שנעשה לי לעת זקנתי עם סבך הצדיק".

אלו הם מעשיהם של צדיקים, שזכותם גדולה אצל הקב"ה, עד שבכוח קדושתם יכולים ממש לברוא עולמות ומלואם.

הנר המערבי כבה ביום כ"ו לחודש אלול שנת ה'ת, לא לפני שהצדיק כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א ביקש מתלמידיו להמשיך ולהתחזק בשמירת התורה וקיום המצוות, תוך שהוא מביטיח להם מפורשות:

"דעו לכם תלמידי אהובי! אני אמשך ואעמוד לפני הקדוש ברוך הוא בתפילה לאחר מותי, כפי שעשיתי גם בחיי. לא אעזוב אתכם במוותי, כפי שלא עזבתי אתכם בחיי".

רבי חיים זיע"א, נטמן בבית העלמין הישן במוגאדור. זכותו תהא מגן וצינה עלינו ועל כל עמו ישראל לטובה ולברכה, בברכה שזוכה להיכתב ולהיחתם בספר החיים והשלוש בשמחת הגאולה השלימה. אמן.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

**ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א**

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו בי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

**שמעו
ותחי נפשכם**